

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614183760/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

len en mildere Vending: »Lad os dog høre ham,« sagde hun, »Herr von Litowski er saa bekjendt for sin Troskab, at han vel kan tillade sig, hvad Andre vilde betænke sig paa.« — »Det smerter mig, at jeg ikke kan opfylde Deres Ønske,« svarede Starosten, »nylig er der kommen en streng Ordre mod alle disse syngende Landløbere, det er derfor min Pligt at advare denne Vagabond, og hvis han ikke opgiver sit Haandværk, da maa jeg fængsle ham.«

»Sikkert findes der dog nogle af vore National-sange, der tiltale Dem,« sagde Adalbert. — »Jeg tilstaaer, at jeg, uden Hensyn til den Skade, de stifte, ingen Sands har derfor,« svarede Starosten, »thi de minde alle om en barbarisk Tid, og hvorledes kunne de Andet, da det er bekjendt, at de ere digtede af raae, uvidende Mennesker!« — »De Sange, der nu digtes, ere rigtignok regelmæssigere,« sagde Emilie, »de have desuden det Fortrin, at ogsaa de, der ere fødte udenfor Polens Skove, kunne forstaae dem.« — »Det gaaer her, som i den gamle Fabel,« svarede Czernim, »Nattergalen synger for vildt og uregelmæssigt, Giøgen derimod holder en fastere Tact, den kan man derfor bedre forstaae.«

Adalbert forlod denne Aften Selskabet med stærke Fordomme mod Leontine, hvis lunefulde og sig selv modsigende Opførsel, efter hans Mening, ene lod sig forklare af Misundelse over Emilies Fortrin.

Da Adalbert næste Morgen besøgte sin Broder, fandt han ham i en ivrig Samtale med Alexandra, der stod soriklædt foran ham med sin Rosenkrands i Haanden. — »Nei,« raabte Casimir, i det hans Broder kom ind, »jeg er ikke stemt dertil, jeg gaaer ikke med dig.« — »Ak, du har ingen Tro, Casimir!« — »Det vil sige, jeg er et slet Menneske, ikke sandt?«

— »Slet! derom er ikke Talen, men hvormange spille ikke deres Tid paa Letsind, uagtet deres Hierter ere gode! Hvormange ere ikke forvildede, som dog ei kunne kaldes slette!« — »Hjelp mig, Adalbert! Du hører hvilke Sparlagensprækener jeg maa døie.« — »Mig synes, at Alexandra er for streng i sine Fordringer,« sagde Adalbert smilende. — »Adalbert,« svarede hun og betragtede ham med et alvorligt og giennemtrængende Øiekast, »tilgiv mig! men, som en af Deres nærmeste Slægtninge, har jeg Ret til at tale fortroligt med Dem, De synes heller ikke at bryde Dem stort om Religionen, ja De glemmer, at det er den Fornemmes Pligt, for Exemples Skyld, at besøge de hellige Steder, selv naar hans Hierte ikke drager ham derhen.« — »Forstaaer du?« sagde Casimir, »du hænger ikke nok med Hovedet, det har hun allerede mærket paa dig.« — »Vogt dig, Casimir, at du ikke reent fordærves!« sagde Alexandra, mens dens en svag Rødme, som et Lynglimt, foer over de ellers blege Kinder. — Casimir gik nu hen i et Vindue, uden at svare, og fløitede en Marsch, Adalbert sagde derimod alvorlig: »Nu et Svar fortæner Alexandra sikkert, thi om hendes Iver end gaaer forvidt, saa er den dog velmeent.« — »Velmeent!« raabte Casimir og vendte sig om mod sin Broder, »o ja, overtaler hun mig først til at hænge med Hovedet, og bære Bonnebogen efter hende, da mener hun at have Magten over mig, og deri har hun ogsaa Ret.« — »Jeg begier ingen uretfærdig Magt, Casimir, hvad jeg sagde, var til dit eget Bedste, thi sandelig jeg har inderlig Medlidenhed med dig og med Enhver, der miskiender det eneste virkelige Gode, han eier.«

Dermed gik hun, men Casimir loe høit og sagde: »Der seer du, fordi jeg ikke hver Time paa Dagen slaer Kors for mig og besprøiter mig med Vievand, fordi jeg foretrækker Jægerhornets Lyd og Hundes